

Η ΖΩΗ ΑΝΑΠΝΕΕΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

*“κι έχουμε ένα κόσμο ν’ αλλάξουμε
πέφτουμε πιο συχνά απ’ ότι αντέχουμε
μα μαζί, σου λέω το έχουμε
να σηκωνόμαστε, μαζί να πέφτουμε...”*
Πυράκανθος

Η νέα δεξιά διαχείριση, συνεπής στις προεκλογικές της δεσμεύσεις ότι «θα τελειώνουμε» με τις πρακτικές που διαταράσσουν την «κανονικότητα» του κράτους και του κεφαλαίου, έχει στήσει μια θεαματική και ιδεολογική επιχείρηση επιβολής, μέσω του ελέγχου και της επιτήρησης και μέσω του αποκλεισμού και της καταστολής όσων αντιστέκονται. Στην κίνησή της έχει φυσικά αρωγούς τα ΜΜΕ, αλλά και κάθε καλοθελητή ρουφιάνο που στηρίζει την επιβολή του “Νόμου και της Τάξης”. Τα υλικά αυτής της επιχείρησης είναι γνωστά κι έχουν αντληθεί από τα νεοφιλελεύθερα πρότυπα των πιο προηγμένων καπιταλιστικά κρατών. Η καθημερινή μας δραστηριότητα στην πόλη καταγράφεται και επιτηρείται στα πλαίσια της συναλλαγής μας με το κράτος, η οποία είναι πλέον τόσο ελεγχόμενη που οδηγεί αναπόδραστα στη συμμόρφωσή μας σε αυτό. Από τα ηλεκτρονικά εισιτήρια στα ΜΜΜ, τις μπάρες και τα τουρνικέ που επιβλήθηκαν πρόσφατα, τη διεύρυνση του καθεστώτος ψηφιακών συναλλαγών μέσω χρήσης τραπεζικών καρτών, μέχρι τις νέες ψηφιακές ταυτότητες και τις κάμερες σε κάθε γωνιά της πόλης, καλούμαστε να συναινέσουμε στον έλεγχο κάθε προσωπικού στοιχείου και κίνησής μας. Έτσι, το κράτος επιβάλλει την πρωτοκαθεδρία του με την υπαγωγή όλο και περισσότερων πτυχών της ζωής μας στη σφαίρα του έλεγχου και της επιτήρησης.

Παράλληλα η καταστολή περιλαμβάνει και μηχανισμούς εξαναγκασμού και πειθάρχησης των ζώων μας. Οι αστυνομικές έφοδοι σε κινηματογραφικές αίθουσες με την προσαγωγή ανηλίκων και των γονιών τους που έκαναν το «έγκλημα» να παρακολουθήσουν ταινίες «ακατάλληλες», η απαγόρευση διοργάνωσης αυτοοργανωμένων εκδηλώσεων σε ελεύθερους χώρους, τα ντου της Δίωξης Ναρκωτικών με πάνοπλους, ένστολους και μη, μπάτσους σε νυχτερινά κλαμπ αποτελούν μερικές μόνο πτυχές του αφηγήματος περί «κανονικότητας». Οστόσο η καταστολή δεν κάνει την εμφάνισή της μόνο στα κλαμπ και τα σινεμά μέσω της κανονιστικής και εκτενούς πειθάρχησης, αλλά και μέσω της εγκληματοποίησης και ποινικοποίησης οδηγώντας σε εισβολές μπάτσων σε πανεπιστήμια (ΑΣΟΕΕ, Νομική), στη δημιουργία αντιτρομοκρατικών δεξαμενών υπόπτων, στους βασανισμούς και ξυλοδαρμούς διαδηλωτών, στην αστυνομική περίφραξη των Εξαρχείων, στα νέα κέντρα κράτησης για τους/ τις μετανάστες/ριες, στην επίσπευση των απελάσεων με διάλυση του μηχανισμού παροχής ασύλου, στην αναβάθμιση του Ποινικού Κώδικα και στα σχέδια για τη συρρίκνωση των συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων στα κέντρα των μητροπόλεων.

Η καταστολή εξυπηρετεί κι έναν άλλο σκοπό: τη θωράκιση του ελληνικού κράτους μπροστά στις γενικευμένες πολεμικές προετοιμασίες που ήδη γίνονται. Η κατασκευή του εσωτερικού εχθρού -αναρχικοί, καταληψίες- αλλά και του εξωτερικού εθνικού κινδύνου -μετανάστες, αλλόθρησκοι, “απολίτιστοι”- προωθούν την πολυπόθητη για τους κυρίαρχους εθνική ενότητα. Στοιχείο απαραίτητο για κάθε έθνος- κράτος, ώστε να μπορέσει να πλασαριστεί όσο το δυνατόν καλύτερα στη διεθνή σκακιέρα, τόσο σε καιρούς πολέμου όσο και “ειρήνης”.

Πλάι στα παραπάνω, υπάρχει και το δίπολο «επιχειρηματικότητα / ανάπτυξη» που ολοκληρώνει το αφήγημα των ημερών μας. Άλλωστε, στο πλαίσιο του νεοφιλελευθερισμού η συμμόρφωση με τις νόρμες του μάρκετινγκ, της ανάπλασης των πόλεων και της διαχείρισης της «πολιτιστικής κληρονομιάς» αποτελεί μονόδρομο. Με λίγα λόγια, παρατηρούμε το μετασχηματισμό του αστικού χώρου και του φυσικού περιβάλλοντος σε ελκυστικά εμπορεύματα. Έτσι, νέα επενδυτικά κεφάλαια ξένα και εγχώρια, εντείνουν το ενδιαφέρον τους για την επέκταση σε νέες αγορές, καθιστώντας εν τέλει ολόκληρη τη ζωή ένα εμπόρευμα. Από το σχεδιασμό και τη δημιουργία φαραωνικών αναπτυξιακών έργων (κυνήγι υδρογονανθράκων, εξορύξεις στην Ήπειρο και την Χαλκιδική, ανεμογεννήτριες σε κάθε βουνοκορφή, σχέδια για εκτροπές ποταμών) μέχρι τη μετατροπή του πρώην αεροδρομίου στο Ελληνικό σε μητροπολιτική Ριβιέρα και τη μεταφορά του καζίνο της Πάρνηθας στο Μαρούσι, η φύση και κάθε ελεύθερος χώρος λεηλατούνται στο βωμό της ελεύθερης αγοράς και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, της χρεοκοπίας της δημόσιας διοίκησης και της «ανάγκης» για παγκόσμια οικονομική αναγνωρισιμότητα και ανταγωνιστικότητα.

Μέσα στο πλαίσιο αυτό, η προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας ενισχύεται ιδεολογικά ενάντια στη δυναμική των ριζωμάτων της συλλογικής δράσης που έχουν πολλαπλασιαστεί. Το δόγμα Νόμος και Τάξη στο πλαίσιο γενικότερων συντηρητικών πολιτικών ασφάλειας έχει οδηγήσει σε κύματα εκκενώσεων καταλήψεων μεταναστών και καταλήψεων πολιτικών δομών αγώνα σε όλη την επικράτεια. Ξεδιπλώνεται έτσι ένα σύμπλεγμα πολιτικών και πρακτικών, βασισμένων στις ιδιωτικές πρωτοβουλίες, την πίεση της αγοράς και την αντικατάσταση του κοινωνικού ιστού μέσω του εξευγενισμού και της τουριστικοποίησης (Airbnb) που αποκλείει και περιθωριοποιεί τους φτωχούς, όσους δηλαδή κρίνονται από το κυρίαρχο σύστημα ακατάλληλοι να ενταχθούν και να υπηρετήσουν το μοντέλο μιας καλολαδωμένης και τεχνολογικά προηγμένης μηχανής. Βλέπουμε να αυξάνεται ο αριθμός των ανέργων, των αστέγων, των φτωχών, των μεταναστ(ρι)ών και να ορθώνονται παντός είδους περιφράξεις σε διάφορες κοινωνικές ομάδες με σκοπό είτε να γίνουν αόρατες, μη και χαλάσουν τη μόστρα του ιδεολογικού περιβλήματος της εξουσίας, είτε να πειθαρχήσουν και να υποταχθούν.

Όσο και αν το κράτος και το κεφάλαιο επιμένουν στη διαστρέβλωση και το τσάκισμα κάθε αντίπαλης ιδεολογικά φωνής και πρακτικής, τόσο εμείς θα βροντοφωνάζουμε πως οι σχέσεις ιδιοκτησίας και εμπορεύματος γεννούν τη φτώχεια και την ανισότητα και αμφισβητούνται στην πράξη μέσα απ’ τα κατελημμένα εδάφη και τις δυναμικές αντιστάσεις. Πως δεν θα συμμορφωθούμε με επιταγές και τελεσίγραφα που συντελούν στην υποτίμηση και καθυπόταξη της ζωής και καθημερινότητάς μας. Πως δε θα δεχτούμε οι γειτονιές

μας να μετατραπούν σε αποστειρωμένα διασκεδαστήρια, σε πλήρως εμπορευματοποιημένες ζώνες κατανάλωσης. Πως δεν θα ανεχτούμε οι γειτονιές μας να γίνουν στρατιωτικοποιημένα φρούρια με τους μπάτσους να αλωνίζουν και να επιχειρούν να εγκαθιδρύσουν το «καθεστώς ασφάλειας» που οραματίζεται κράτος και καπιταλισμός και στηρίζεται στη διασπορά του φόβου και της τρομοκρατίας. Πως απέναντι στα σχέδια όλων όσων μας εκμεταλλεύονται και μας καταπιέζουν, επιλέγουμε να επαναφέρουμε σε ένα συνεχές αγωνιστικό παρόν τις δομές μας και κάθε εργαλείο αντίστασης και αντεπίθεσης, όπως οι καταλήψεις.

Μόνοι υπόλογοι για το ασφυκτικό κλίμα δακρυγόνων και τρομοκρατίας μέρα μεσημέρι στο Κουκάκι και το Μαρούσι είναι το κράτος και η αστυνομία. Μόνοι υπόλογοι για τον ξυλοδαρμό και τη σύλληψη των γειτόνων μιας κατάληψης, για τον ξυλοδαρμό ανηλίκων, για τις χειροβομβίδες κρότου – λάμψης μες στον κόσμο είναι οι πολιτικοί προϊστάμενοι των σωμάτων ασφαλείας που τους έχουν δώσει το ακαταλόγιστο μέσα από το δόγμα Νόμος και Τάξη. Συνένοχοι στη δημιουργία κλίματος φόβου είναι τα ΜΜΕ που για χάρη του θεάματος δε διστάζουν να παραποιήσουν γεγονότα και να ψεύδονται ασύστολα στιγματίζοντας τις καταλήψεις, σπιλώνοντας κάθε κίνηση ανυπακοής, δαιμονοποιώντας όσους κι όσες αντιστέκονται, ξεπλένοντας έτσι το καθεστώς και προωθώντας την περαιτέρω υποτίμηση των ζώων μας. Ας κρατούν μικρό καλάθι όσοι επιχαιρούν με την καταστολή κάποιων άλλων: καταληψιών, μεταναστών, αναρχικών. Αργά ή γρήγορα θα βρεθούν κι αυτοί στο στόχαστρο και θ' απορούν τι δεν έκαναν σωστά. Αλλά είναι καιρός να τελειώνουν κι οι αυταπάτες όσων πιστεύουν ακόμα σε ένα σωστό κράτος, μια δίκαιη νομιμότητα, μια καλή αστυνομία, μια επιβολή του νόμου προς όφελος των πιο αδύναμων. Οι νόμοι αποτυπώνουν απλώς τον ταξικό συσχετισμό δύναμης. Εκτός από μάταιο, είναι και παντελώς ανιστόρητο να περιμένουμε από την επιβολή του νόμου να μας δικαιώσει. Το δίκιο μας, οι καταπιεσμένοι-ες, θα το βρούμε μόνο μέσα από τις δικές μας αντιστάσεις και θα το επιβάλλουμε μόνο με τις δικές μας πλάτες.

Από την άλλη, μόνοι υπόλογοι για τα χαμόγελα που έφερε στη γειτονιά η, προσωρινή έστω, απελευθέρωση των καταλήψεων Ματρόζου, Πανατωλίου και Κουβέλου, είμαστε εμείς, οι ιδέες και οι δομές αντίστασης, αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης. Γιατί, οι πολιτικές ιδέες και οι αγωνιστικές μας σχέσεις δεν εκκενώνονται ούτε τελειώνουν στο κατώφλι της πόρτας μιας κατάληψης. Γιατί, μετράμε χρόνια συλλογικής ζωής και αντιεξουσιαστικής εμπειρίας και πρακτικής στις γειτονιές μας. Γιατί οι αγώνες μας όλα αυτά τα χρόνια είναι που τοποθετούν τις καταλήψεις και τον κόσμο που αντιστέκεται στο πλευρό των καταπιεσμένων. Είναι οι αγώνες αυτοί που δικαιώνονται από τα νεύματα στήριξης και τις προτροπές να συνεχίσουμε, από τα βλέμματα “συνενοχής” και το κράξιμο στους μπάτσους, από τα χειροκροτήματα του πλήθους σε κάθε κομμάτι τσιμεντόλιθου που διέκοπτε τον τροχό στην οδό Ματρόζου. Ανυποχώρητοι αγώνες ενάντια στο φασισμό, τον εθνικισμό, την πατριαρχία και το ρατσισμό, ταξικοί αγώνες ενάντια στην εντατικοποίηση της εργασίας, τις απολύσεις, τα εργατικά ατυχήματα και τα απελευθερωμένα ωράρια, αγώνες ενάντια στην εμπορευματοποίηση της φύσης και των γειτονιών, αγώνες αλληλεγγύης με τους μετανάστες. Έχουμε ανοιχτούς λογαριασμούς με κάθε επίδοξο διαχειριστή των ζώων μας. Με κρατικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς, δημοτικές αρχές

και εμπορικούς συλλόγους που επιβουλεύονται τη στοχοποίηση και καθυπόταξη των αντιεξουσιαστικών και αναρχικών κοινοτήτων αγώνα.

Αλληλεγγύη στις καταλήψεις που δέχονται επίθεση

Δύναμη σ' όσους διώκονται για την υπεράσπιση των χώρων αγώνα.

Αναρχική/αντιεξουσιαστική συλλογικότητα
Σε τροχιά σύγκρουσης
setroxiasygrousis.espivblogs.net
setroxiasygrousis@espiv.net